

ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติ :

กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบาง

จังหวัดฉะเชิงเทรา

Problems in Implementation of Public Policy of Local Government

Organization: A Case Study of Sao-cha-ngok Sub-district Administration

Organization

¹สุริยศักดิ์ มังกรแก้ววิกุล และ ศิริวัฒน์ สิริวัฒนกุล

¹Suriyasak Mangkornkaewwikul and Siriwat Siriwatthanakul

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์

Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajabhat Rajanagarindra University, Thailand

¹Coessponding Author Email: suriyasak1970@gmail.com

Received March 31, 2020; Revised February 6, 2020; Accepted May 26, 2020

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ 2) ศึกษาศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามกับผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 22 จำนวน สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลจำนวน 5 คน

ผลการวิจัยพบว่า ระดับของปัญหาในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.77 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัญหาแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ คือ ปัญหาด้านการควบคุม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้ ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ ปัญหาด้านเงินทุน ปัญหาด้านความร่วมมือและการต่อต้านการะ แลปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรและหน่วยงานอื่น และท้ายที่สุดปัญหาด้านการให้การสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลสำคัญ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย

แนวทางการส่งเสริมศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกประกอบด้วย ควรมีการประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากรเพื่อให้เข้าใจและปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน ควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ การสร้างขวัญและกำลังใจให้

บุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่ การเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ การจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์/ เครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการประสานงานเพื่อขอความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานหรือบุคคลสำคัญในท้องถิ่นเพื่อช่วยผลักดันนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ

คำสำคัญ: นโยบายสาธารณะ; การนำไปปฏิบัติ; การจัดการการเปลี่ยนแปลง

Abstract

The purposes of the research were to: (1) study the problems in implementation of public policy of Sao-cha-ngok Sub-district Administration Organization; and (2) study the capability of Sao-cha-ngok Sub-district Administration Organization. Research questionnaire is used as a tool to collect data from 22 respondents. Statistics used in this research consisted of Percentage, Mean and Standard Deviation. In-depth interview is conducted with 5 key informants.

The research results showed that the levels of problems in implementation of public policies, in total, were at moderate level with mean value of 2.84 and standard deviation of 0.77. In particular, each problem was at moderate level which can be ranked in order from higher to lower as follows: problems about controlling has the highest mean value, followed by problems about materials and instruments, personal problems, budgeting problems, problems about cooperation and change resistance, problems about power and relationship with other organizations/departments, and the least problems were problems about supporting and commitment of organizations or influential persons respectively.

The ways to improve the capability of Sao-cha-ngok Sub-district Administration Organization are consisted of having meeting to inform about policies to personnel to understand and have the ways to practice in the same direction, training personnel to know and understand about public policies, creating morale and spirit of personnel in implementing policies, increasing a number of personnel sufficient for performing duties, allocating budget sufficient for working, allocating materials or instruments sufficient for working, and coordinating with organizations or important persons in the local areas to ask for cooperation and support in driving the implementation of public policies.

Keywords: Public Policy; Implementation; Change Management

บทนำ

นโยบายสาธารณะถือเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนทิศทางการพัฒนาประเทศ และเป็นการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน ดังนั้นนโยบายสาธารณะมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมาก ที่จะทำให้เกิดความชัดเจนของรัฐบาลในแต่ละยุคสมัยที่จะเข้ามาบริหารประเทศ ผู้นำรัฐบาลต้องมีการแถลงนโยบายต่อรัฐสภาเพื่อเป็นการแสดงถึงวิสัยทัศน์ และทิศทางในการบริหารประเทศ ซึ่งถือเป็นพันธกิจที่สำคัญของรัฐบาลเมื่อได้แถลงต่อรัฐสภาแล้วเปรียบเสมือนเป็นการรับปาก ต่อประชาชนแล้วด้วย เพราะรัฐสภาคือตัวแทนของประชาชนทั้งประเทศ

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจนโยบายไปปฏิบัติไม่บรรลุ ซึ่งผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประสานงานกันระหว่างฝ่ายต่าง ๆ เช่น ฝ่ายการเมือง ระบบราชการ ข้าราชการ และประชาชนทุกภาคส่วนไม่ให้ความสำคัญหรือปล่อยปละละเลย ถือเป็นการเพิกเฉยเพราะคิดว่าตัวเองหมดหน้าที่แล้วที่เหลือเป็นเรื่องของนักการเมืองเพราะเลือกมาแล้ว ส่วนที่เหลือเป็นเรื่องของเขาเอง แม้กระทั่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีรูปแบบการปกครอง การบริหารที่ถอดแบบออกมาจาก ระบบรัฐสภาที่แยกเป็นฝ่าย คือ ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นต้น

หน่วยงานหรือองค์การที่มีหน้าที่ในการนำนโยบายไปปฏิบัติอาจมีเพียงหนึ่งหน่วยงานหรือมากกว่านั้น ทั้งนี้ในการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับสถานะของหน่วยงานที่ทำหน้าที่ปฏิบัติ สามารถทำได้ 2 รูปแบบ คือ การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบภายในหน่วยงาน (Intra-Organizational Relations) ซึ่งทั้งสองรูปแบบต้องอาศัยการสื่อสารของข้อมูลและข่าวสารที่มีประสิทธิภาพและถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เมื่อมีนโยบายแล้วก็ต้องมีการแปลงสภาพของนโยบายให้กลายมาเป็นโครงการ แผนงาน และแนวทางปฏิบัติ ซึ่งกระบวนการแปลงสภาพนี้ จะเกี่ยวข้องกับหน่วยงานโดยตรง โดยทั่วไปหน่วยงานประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ ทั้งนี้เป็นรูปธรรม ได้แก่ บุคลากร ทรัพยากรที่มีอยู่ โครงสร้างขององค์การและเป็นนามธรรม ได้แก่ เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ค่านิยม และวัฒนธรรมองค์การ (ดำรงศักดิ์ แก้วเพ็ง, 2540)

องค์การบริหารส่วนตำบลสาละวิน ก็เป็นรูปแบบการปกครองท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการสาธารณะอย่างเดียวกันกับที่อื่น ๆ ที่มีนายกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้บริหาร และมีประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้นำฝ่ายนิติบัญญัติ ทั้งนี้การนำนโยบายไปปฏิบัติต้องมีรูปแบบการตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลทั้งจากฝ่ายการเมืองและประชาชนควบคู่กันไปจึงจะทำให้การตรวจสอบมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามการตรวจสอบการทำงานของฝ่ายนิติบัญญัติก็ไม่มีผลมากนัก หากประชาชนในท้องถิ่นไม่ให้ความร่วมมือและให้ความสำคัญกับกระบวนการตรวจสอบอย่างแท้จริง และประการสำคัญฝ่ายบริหารหากมีการแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแล้ว

ต้องถือเป็นพันธกิจที่สำคัญจะต้องนำนโยบายสาธารณะต่าง ๆ ไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้แถลงไว้ และให้เกิดความชัดเจน น่าเชื่อถือให้กับคนในท้องถิ่น ชุมชนต่อไป

จากสภาพปัญหาที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้นจะเห็นได้ว่า ความสำคัญและความจำเป็นของการนำนโยบายไปปฏิบัตินอกจากที่กล่าวมามีอิทธิพลใดบ้างที่ไม่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติแล้วไม่สำเร็จอาจจะมีประเด็นในเรื่องของค่านิยม วัฒนธรรม ความขัดแย้งของกลุ่มผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ความต้องการของสังคม การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม และการกำหนดขอบเขตของปัญหาและวัตถุประสงค์ไม่ชัดเจนตลอดทั้งการใช้จ่ายงบประมาณในการดำเนินงานเกินที่กำหนดทำให้ปัจจัยหรือบริบทที่กล่าวมานี้ไม่มีอิทธิพลในการที่จะทำให้การนำนโยบายสาธารณะในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกไปปฏิบัติไม่บรรลุตามเจตนารมณ์เท่าที่ควร ผู้วิจัยที่มีความสนใจในประเด็นการนำนโยบายไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มทักษะและก่อให้เกิดนโยบายใหม่ ๆ ร่วมกันของท้องถิ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาปัญหาของการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก

ทบทวนวรรณกรรม

วิเชียร ชื่นชอบ (2558) ได้กล่าวถึงลักษณะการนำนโยบายไปปฏิบัติทุกนโยบายดังต่อไปนี้ คือ (1) มีผู้เกี่ยวข้องสำคัญ ๆ มากมาย ทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการ การเกี่ยวข้องอาจเกี่ยวข้องในระยะเวลาต่างกัน อาทิเช่น ในการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นเรื่องของฝ่ายบริหารและต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของฝ่ายนิติบัญญัติ บางครั้งการปฏิบัตินโยบายอาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ซึ่งตุลาการต้องเข้ามาตัดสิน (2) คนที่เกี่ยวข้องแต่ละคนแต่ละกลุ่มล้วนแล้วแต่มีวัตถุประสงค์ในการคาดหวังจากนโยบายแตกต่างกันไป จึงเป็นปัญหาต่อนโยบายในการตอบสนองความคาดหวังที่หลากหลายเหล่านี้ บ่อยครั้งที่ความคาดหวังสวนทางกันเองกลุ่มหนึ่งได้ประโยชน์กลุ่มหนึ่งเสียประโยชน์เป็นปัญหายุ่งยากต่อนโยบายอย่างมาก (3) นโยบายที่ปฏิบัติต่อเนื่องยาวนานจะยิ่งใหญ่โตขึ้นทุกวันภาระหน้าที่ของนโยบายจะมากขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไป การตอบสนองของนโยบายไม่มีวันจบสิ้น เมื่อประชาชนได้รับการตอบสนองในเรื่องหนึ่งแล้วจะคาดหวังในเรื่องอื่นต่อไปอีก ทำให้นโยบายตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างยากลำบาก (4) การนำนโยบายไปปฏิบัติทุกนโยบายต้องอาศัยหลายหน่วยงาน หลายสังกัด หลายระดับ มีหน่วยงานมาเกี่ยวข้องหลายหน่วยงาน เพราะแต่ละหน่วยมีความชำนาญแตกต่างกันแต่นโยบายต้องการคนที่มีความรู้หลาย ๆ ด้าน (5) ในการนำนโยบายไป

ปฏิบัติแม้จะเตรียมการไว้ละเอียดรอบคอบปานใดก็ยังมีปัญหาอยู่ดี เพราะมีหลายปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของผู้ปฏิบัติอย่างแท้จริง

วรเดช จันทรศร (2539) ได้ให้ความหมายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การศึกษาเกี่ยวกับองค์การที่รับผิดชอบว่า สามารถนำและกระตุ้นให้ทรัพยากรทางการบริหาร ตลอดจนกลไกที่สำคัญทั้งหมด ปฏิบัติงานให้บรรลุตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่ แค่นั้น เพียงใด สมพิศ สุขแสน (2555) ให้ความหมายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถนะขององค์การ ทั้งบุคคล และกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนโยบายว่าจะสามารถใช้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งหมดปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายของนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่เพียงใด

Sukhumpong Channuwong (2018) พบว่า ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติเกิดจากการบริหารงานที่ขาดหลักธรรมาภิบาล คือ 1. ไม่ยึดมั่นในหลักนิติธรรม มีการบังคับใช้กฎระเบียบอย่างไม่เสมอภาค มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างไม่เท่าเทียมกัน และมีการเลือกปฏิบัติ 2. ขาดหลักคุณธรรม เห็นแก่พรรคพวกพ้อง เพื่อนฝูง ไม่สนับสนุนคนดี คนซื่อสัตย์ สุจริตให้เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน 3. การบริหารงานขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ มีผลประโยชน์ทับซ้อน และมีผลได้ผลเสียในการตัดสินใจดำเนินโครงการ 4. ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน อำนาจและการตัดสินใจอยู่กับคนเฉพาะกลุ่ม ทำให้ขาดการร่วมแรงร่วมใจของผู้ประชาชนและผู้ใต้บังคับบัญชา 5. ขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดขึ้นกับสังคมและชุมชน 6. การดำเนินการไม่คำนึงถึงหลักความประหยัด ไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีการใช้ทรัพยากรฟุ่มเฟือย ไม่ประหยัดต้นทุนในการผลิต การขนส่งและวัตถุดิบ เป็นต้น

กมลพร กัลยาณมิตร (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การนำนโยบายที่ดีมีสุขไปปฏิบัติในจังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ของคณะกรรมการระดับหมู่บ้านหรือชุมชน คือ วัตถุประสงค์ของนโยบายและกรอบแผนงาน ทรัพยากรในการดำเนินงาน ขั้นตอนการดำเนินงาน และการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยมีอำนาจในการอธิบายเท่ากับร้อยละ 2.60 ส่วนประชาชนที่เข้าร่วมโครงการนั้น มีปัจจัยด้านระบบกลไกสนับสนุนและขั้นตอนการดำเนินงานที่มีผลต่อความสำเร็จนอกจากนี้ กมลพร ได้เสนอตัวแบบ (Model) ที่เหมาะสมต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ได้รับผลสำเร็จ ควรประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของนโยบายและกรอบแผนงาน ทรัพยากรในการดำเนินงาน ขั้นตอนการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมของประชาชน ระบบกลไกสนับสนุน และความรู้ความเข้าใจของผู้ปฏิบัติ

อุทัย หิรัญโต (2523) นิยามว่า การปกครองท้องถิ่น คือ การปกครองที่รัฐบาลมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งจัดการปกครองและดำเนินการ บางอย่าง โดยดำเนินการกันเอง เพื่อบำบัดความเดือดร้อนของตน การบริหารงานของท้องถิ่นมีการจัดเป็นองค์การมีเจ้าหน้าที่ ซึ่งประชาชน

เลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือบางส่วนทั้งนี้มีความเป็นอิสระในการบริหารงาน แต่รัฐบาลต้องควบคุมด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสมจะปราศจากการควบคุมของรัฐหาได้ไม่เพราะการปกครองท้องถิ่นเป็นสิ่งที่รัฐทำให้เกิดขึ้น

ชูศักดิ์ เทียงตรง (2518) ได้สรุปความสำคัญของการปกครองท้องถิ่นว่า การปกครองท้องถิ่นคือรากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Basic Democracy) เพราะการปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้แก่ประชาชน ให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณมีความเกี่ยวข้องกับส่วนได้ส่วนเสียในการปกครอง การบริหารท้องถิ่น เกิดความรับผิดชอบ และห่วงแหนต่อประโยชน์อันพึงมีต่อท้องถิ่นที่ตนอยู่อาศัย อันจะนำมา ซึ่งความศรัทธาเลื่อมใสในระบอบการปกครองประชาธิปไตยในที่สุด โดยประชาชนจะมีโอกาสเลือกตั้งฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร การเลือกตั้งจะเป็นการฝึกฝน ให้ประชาชนใช้ดุลพินิจเลือกผู้แทนที่เหมาะสม สำหรับผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเข้าไปบริหารกิจการ ของท้องถิ่น นับได้ว่าเป็นผู้นำในท้องถิ่นจะได้ใช้ความรู้ความสามารถบริหารงานท้องถิ่น เกิดความคุ้นเคยมีความชำนาญในการใช้สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง ซึ่งจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับชาติต่อไป

อนันต์ อนันตกุล (2521) กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเอง (Self Government) หัวใจของการปกครองระบอบประชาธิปไตย ประการหนึ่งก็คือ การปกครองตนเองมิใช่เป็น การปกครองอันเกิดจากคำสั่งเบื่องบน การปกครองตนเองคือ การที่ประชาชนมีส่วนร่วม ในการปกครอง ซึ่งผู้บริหารท้องถิ่นนอกจากจะได้รับเลือกตั้งมาเพื่อรับผิดชอบบริหารท้องถิ่น โดยอาศัยความร่วมมือ ร่วมใจจากประชาชนแล้ว ผู้บริหารท้องถิ่นจะต้องฟังเสียง ประชาชนด้วยวิถีทางประชาธิปไตยต่าง ๆ เช่น เปิดโอกาสให้ประชาชนออกเสียงประชามติ (Referendum) ให้ประชาชนมีอำนาจถอดถอน (Recall) ซึ่งจะทำให้ประชาชนเกิดความสำนึก ในความสำคัญของตนต่อท้องถิ่น ประชาชนจะมีส่วนร่วมรับรู้ถึงอุปสรรคปัญหาและช่วยกันแก้ไข ปัญหาของท้องถิ่นของตน ลิขิต ชีรเวทิน (2525) กล่าวว่า การปกครองตนเองในรูปของการปกครองท้องถิ่นอย่างแท้จริงหรือ การกระจายอำนาจไปในระดับ ต่ำสุดคือ รากหญ้า (Grass roots) เป็นฐานเสริมสำคัญยิ่งของการพัฒนาระบบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ความล้มเหลวของ ระบอบประชาธิปไตยมีหลายองค์ประกอบ แต่องค์ประกอบสำคัญยิ่งยวดอันหนึ่ง ก็คือการขาดรากฐานในท้องถิ่น

ชูวงศ์ ฉายะบุตร (2539) กล่าวว่า การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาระยะของรัฐบาล ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของการกระจายอำนาจ การปกครองท้องถิ่นมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการแบ่งเบาระยะของรัฐบาล เนื่องจากภารกิจของรัฐบาลมีอยู่อย่างกว้างขวาง นับวันจะขยายเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จาก งบประมาณที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปีตามความเจริญเติบโตของบ้านเมือง รัฐบาลมีอาจจะดำเนินการในการสนองความต้องการของประชาชน ในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง เพราะแต่ละท้องถิ่นย่อมมีปัญหา และความต้องการ ที่แตกต่างกัน การแก้ปัญหาหรือจัดบริการโครงการในท้องถิ่นโดยรูปแบบที่เหมือนกัน

ย่อมไม่บังเกิดผลสูงสุด ท้องถิ่นย่อมรู้ปัญหาและเข้าใจ ปัญหาได้ดีกว่า ผู้ซึ่งไม่อยู่ในท้องถิ่นนั้น ประชาชนในท้องถิ่นจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นนั้นมากที่สุด และกิจการบางอย่างเป็นเรื่องเฉพาะท้องถิ่นนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่น และไม่มีส่วนได้ ส่วนเสียต่อประเทศโดยส่วนรวม จึงเป็นการสมควรที่จะให้ประชาชนในท้องถิ่น ดำเนินการดังกล่าวเอง ดังนั้น หากไม่มีหน่วยการปกครองท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลจะต้องรับภาระดำเนินการทุกอย่าง และไม่แน่ว่าจะสนองความต้องการของท้องถิ่นทุกจุดหรือไม่ รวมทั้งจะต้องดำเนินการ เฉพาะท้องถิ่นนั้น ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่น หากได้จัดให้มีการปกครองท้องถิ่น เพื่อดำเนินการเองแล้ว ภาระของรัฐบาลก็จะผ่อนคลายไป รัฐบาลจะมีหน้าที่เพียงแต่ควบคุม ดูแลเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เพื่อให้ท้องถิ่นมีมาตรฐานในการดำเนินงานยิ่งขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นงานวิจัยเชิงผสมผสานระหว่างปริมาณและคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 22 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีวิธีการ ดังนี้

1. ศึกษาจากทฤษฎีแนวคิดต่าง ๆ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลในส่วนต่าง ๆ มาสร้างเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่มีคำถามชนิดปลายปิดโดยแบ่งโครงสร้างแบบสอบถามออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1.1 แบบสอบถามส่วนที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบ (Check list) เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ อายุการทำงาน รายได้ต่อเดือน

1.2 แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนที่ 2 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการนำนโยบายสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติ กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก ประกอบด้วยคำถาม 21 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก ได้แก่ ระดับของปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมากที่สุด (5) ระดับของปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมากที่สุดเท่ากับ (4) ระดับของ

ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติปานกลาง (3) ระดับของปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติน้อย (2) ระดับของปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติน้อยที่สุด (1)

2. แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติและแนวทางแก้ไขเพื่อเพิ่มศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก จำนวน 7 ข้อ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ผู้วิจัยยังได้นำเอาแบบสอบถามที่สร้างขึ้นก่อนไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อ

1. ตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน โดยพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับตัวแปรที่ต้องการวัดโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Item Objective Congruence Index) ในการสร้างประเด็นคำถาม

2. หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามและแบบทดสอบโดยทดลองใช้เครื่องมือให้ประชาชนที่มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ในจังหวัดฉะเชิงเทรา มีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.89

3. ปรับปรุงแบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การจัดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ประสานงานกับบุคลากรท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องในการทำการศึกษาค้นคว้า เช่น นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดแก่บุคลากร และประชาชนที่จะมีการตอบแบบสอบถามให้ชัดเจนก่อน

2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วนของแบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ขั้นตอน โดยใช้วิธีการประมวลผลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูลและตอบวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ใช้ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน

2. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาของการนำนโยบายสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย
3. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยการเขียนเชิงพรรณนาและจับใจความสำคัญ

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ชายคิดเป็นร้อยละ 54.50 และผู้หญิงคิดเป็นร้อยละ 45.50 อายุของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.30 รองลงมาคืออายุ 56 ปี ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 22.70 อายุระหว่าง 26-35 ปี และระหว่าง 46-55 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.20 และอายุน้อยกว่า 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 3 ตามลำดับ

ด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นโสดคิดเป็นร้อยละ 45.50 รองลงมาได้แก่ สมรส คิดเป็นร้อยละ 40.90 หย่าร้างคิดเป็นร้อยละ 9.10 และหม้ายคิดเป็นร้อยละ 4.50 ด้านระดับการศึกษา ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 12 รองลงมา ได้แก่ต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 18.20 ด้านอาชีพ ส่วนใหญ่รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 54.60 อาชีพอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 40.90 และธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 4.50

ด้านอายุการทำงาน ส่วนใหญ่มีอายุการทำงานน้อยกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 40.90 อายุการทำงานระหว่าง 5-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.30 อายุการทำงานระหว่าง 16-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 18.20 อายุการทำงานระหว่าง 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.10 และอายุการทำงานมากกว่า 36 ปี คิดเป็นร้อยละ 4.50

ด้านรายได้ต่อเดือน ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,000 -15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 36.40 รายได้ระหว่าง 15,001-25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.30 รายได้ระหว่าง 25,001-35,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.20 รายได้ระหว่าง 35,001-45,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.60 และรายได้มากกว่า 45,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 4.50

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

ผลการวิจัยพบว่า ระดับของปัญหาในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.84 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.77 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านการควบคุมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 3.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.83 รองลงมาได้แก่ปัญหาด้าน

วัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.93 ปัญหาด้านบุคลากรมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.17 ปัญหาด้านเงินทุน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.95 ปัญหาด้านความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.91 ปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรและหน่วยงานอื่น มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.84 และท้ายที่สุดปัญหาด้านการให้การสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลสำคัญ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยเท่ากับ 2.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.06 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.17 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่าปัญหาด้านบุคลากรขาดความรู้ ความเข้าใจในนโยบายสาธารณะ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.27 และบุคลากรมีไม่เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.15 ส่วนปัญหาน้อยที่สุดได้แก่บุคลากรขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตามนโยบายสาธารณะ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เท่ากับ 2.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.25

ระดับของปัญหาด้านเงินทุน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.95 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านการมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.17 รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านการไม่ได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.02 และปัญหาด้านไม่มีกระบวนการตรวจสอบการใช้งบประมาณ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.01 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.93 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ไม่ทันสมัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.04 รองลงมาคือปัญหาด้านการมีวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.95 และปัญหาขาดการเรียนรู้วิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์/

เครื่องมือเครื่องใช้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.04 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.83 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านไม่มีการมอบหมายงานและแนวทางการปฏิบัติงานที่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.02 รองลงมา ได้แก่ ปัญหาด้านไม่มีการควบคุมการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.05 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเท่ากับ 0.95 และปัญหาด้านไม่มีการรายงานผลการปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.79 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.77 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.91 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านไม่ได้รับความร่วมมือจากภาคประชาสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.86 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.04 รองลงมาคือปัญหาด้านการได้รับการต่อต้านจากผู้มีส่วนได้เสีย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.82 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.01 และปัญหาด้านบุคลากร/เจ้าหน้าที่รัฐไม่ให้ความร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.05 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านอำนาจและความสัมพันธ์กับองค์กรและ/หน่วยงานอื่น โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.84 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า การมีปัญหาด้านการใช้อำนาจในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.05 รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ให้ความร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.68 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.99 และปัญหาด้านการมีความทับซ้อนในการปฏิบัติตามนโยบายสาธารณะ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 0.91 ตามลำดับ

ระดับของปัญหาด้านการให้การสนับสนุนและความผูกพันขององค์กรหรือบุคคลสำคัญ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.06 เมื่อพิจารณารายด้านโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ปัญหาด้านไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารของหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.64 และส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.18 รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลสำคัญภายนอกหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.10 และปัญหาด้านไม่ได้รับความร่วมมือจากบุคลากรในหน่วยงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 2.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลอยู่ที่ 1.10 ตามลำดับ

ผลการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักเกี่ยวกับแนวทางการเพิ่มศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก

ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 5 คน เกี่ยวกับแนวทางการเพิ่มศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ควรมีการประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากรเพื่อให้เข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้มีแนวทางปฏิบัติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
2. ควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ศึกษาจุดอ่อนจุดแข็งของนโยบายสาธารณะ
3. ควรศึกษาความเหมาะสมในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ศึกษาสภาพแวดล้อมทัศนคติของประชาชนและประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากนโยบายสาธารณะ
4. จัดหาสร้างขวัญและกำลังใจให้บุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่ควรเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่
5. ผู้บริหารควรประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีความซื่อสัตย์สุจริต บริหารงานอย่างมีหลักธรรมาภิบาล
6. ผู้บริหารควรมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาองค์กร พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วม ในการพัฒนา
7. ควรมีการบริหารจัดการเงินทุนและงบประมาณอย่างโปร่งใส มีระบบตรวจสอบทุกขั้นตอน
8. ควรมีการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน
9. ควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความสามารถในการใช้วัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือ เครื่องใช้
10. ระบบการจัดซื้อจัดจ้างควรมีความโปร่งใส ปราศจากการฮั้วประมูล และผลประโยชน์ทับซ้อน
11. ควรมีการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน
12. ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้บริหาร และข้าราชการเพื่อให้มีความรู้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่
13. ควรมีการควบคุมดูแลงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

14. ควรมีการประชุมชี้แจงให้ประชาชนทราบถึงประโยชน์ของนโยบายสาธารณะเพื่อลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

15. ควรมีการประสานงานเพื่อขอความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานหรือบุคคลสำคัญในท้องถิ่นเพื่อช่วยผลักดันนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีปัญหาด้านการควบคุม ซึ่งประกอบไปด้วยปัญหาด้านไม่มีการมอบหมายงานและแนวทางปฏิบัติงานที่ชัดเจน ไม่มีกระบวนการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน และไม่มีการรายงานผลการปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ตามลำดับ ผู้วิจัยเห็นว่า การควบคุมการปฏิบัติงานเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะทำให้การนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติประสบผลสำเร็จ ซึ่งจะต้องมีการมอบหมายงาน กำหนดแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน มีการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน รวมทั้งรายงานผลการปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไข ประเด็นดังกล่าวมานี้ เป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับทุกองค์การ ซึ่งสอดคล้องกับ วรเดช จันทสร (2548) ที่กล่าวว่า ผู้มีอำนาจในการรับผิดชอบนโยบายจะต้องเข้ามาควบคุมอย่างจริงจังเพื่อให้นโยบายมีการปฏิบัติเป็นรูปธรรม และพิจารณาปรับปรุงนโยบาย โดยพิจารณาว่า ควรจะยุตินโยบาย หรือสนับสนุนนโยบายนั้น หรือควรจะขยายผลต่อไป ในขณะเดียวกัน หน่วยงานการที่รับผิดชอบจะต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับฝ่ายการเมืองเพื่อให้เห็นว่าตนได้ปฏิบัติตามนโยบายนั้นด้วยความเรียบร้อย มีความสำเร็จระดับหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อแสวงหาประโยชน์และการสนับสนุนต่อไป ซึ่งอาจเป็นในรูปแบบงบประมาณ หรือการสนับสนุนให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลหลักว่า ควรมีกระบวนการควบคุมดูแลงานที่มอบหมายและมีการรายงานผลการปฏิบัติงานเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และควรมีการประเมินผลว่า มีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติมากน้อยเพียงใด มีการบรรลุผลของการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด และควรมีการรายงานผลการปฏิบัติให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ เสกสรรค์ นิสัยกล้า (2551) ที่ศึกษาหลักการนำนโยบายหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีไปปฏิบัติ กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร โดยกำหนดตัวแปรอิสระ 6 ตัวแปร คือ 1. ปัจจัยด้านนโยบาย 2. ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน 3. ปัจจัยด้านภาพลักษณ์และลักษณะองค์การที่นำนโยบายไปปฏิบัติ 4. ปัจจัยด้านการบริหารและบุคลากรผู้ปฏิบัติ 5. ปัจจัยด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและให้ทุนให้โทษบุคลากร 6. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและกลุ่มเป้าหมาย ประชาชนผู้รับบริการ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการจัดหา ส่งเสริม ควบคุม ประเมินผลและให้ทุนให้โทษบุคลากร ปัจจัยด้านนโยบาย ปัจจัยด้านการกำหนดภารกิจและการมอบหมายงาน และปัจจัย

ด้านการบริหารและบุคลากรปฏิบัติมีผลต่อการนำนโยบายหลักการบริหารจัดการกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดีไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญ

ผลการวิจัยยังพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก มีปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ โดยมีปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ไม่ทันสมัย มีปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และปัญหาขาดการเรียนรู้วิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ ตามลำดับ ปัจจุบันวัสดุอุปกรณ์เป็นปัจจัยสำคัญมากในการขับเคลื่อนองค์การไปสู่ความสำเร็จ ทุกองค์การจึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือทางด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของบุคลากร

ผลการวิจัยยังพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก มีปัญหาด้านบุคลากร โดยบุคลากรขาดความรู้ ความเข้าใจในนโยบายสาธารณะ และบุคลากรมีไม่เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ และบุคลากรขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตามนโยบายสาธารณะ ผู้บริหารจะต้องมีการจัดฝึกอบรมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในนโยบายสาธารณะ จัดหาอัตรากำลังบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และสร้างแรงจูงใจของบุคลากรในการปฏิบัติงาน บุคลากรมีความสำคัญอย่างต่อความสำเร็จของนโยบายสาธารณะ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วรเดช จันทสร (2548) ที่กล่าวว่า ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จและความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ความเกี่ยวข้องของข้าราชการในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีหลายระดับ เช่น ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารระดับกลาง ผู้บริหารระดับล่าง และผู้ปฏิบัติการระดับล่าง ซึ่งบุคคลเหล่านี้ต่างมีวัตถุประสงค์ ค่านิยม แรงจูงใจและพฤติกรรมที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานมีความสำคัญมากในการสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามนโยบาย ซึ่งเปรียบเสมือน หัวรถจักรหรือหัวเรือใหญ่ที่จะนำขบวนรถไฟไปสู่จุดหมายปลายทางได้สำเร็จ ดังนั้น ผู้บริหารทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติจะต้องมีภาวะผู้นำ และรู้จักใช้ภาวะผู้นำที่เหมาะสม นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลหลักที่กล่าวว่า ควรมีการประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากรเพื่อให้เข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้มีแนวทางปฏิบัติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ ศึกษาจุดอ่อน จุดแข็งของนโยบายสาธารณะ

ผลการวิจัยยังพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก มีปัญหาด้านเงินทุนโดยมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ไม่ได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างพอเพียง เงินทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการขับเคลื่อนองค์การไปสู่ความสำเร็จ ไม่มีองค์กรใดที่ดำเนินการได้อย่างราบรื่นโดยปราศจากปัจจัยด้านงบประมาณหรือเงินทุน สอดคล้องกับหลักการบริหารงานแบบ 4 ที่ระบุว่า การบริหารงานให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้นจะต้องประกอบด้วย การบริหารงานที่เรียกว่า 4 M คือ 1. Man (คน) ซึ่งถือว่าคนเป็นปัจจัยสำคัญ เพราะองค์กรจะต้องอาศัยคนในการดำเนินการ คนจึงเป็นทรัพยากรที่มีค่าขององค์กร องค์การที่มี

ความรู้ความสามารถ ความสามารถ มีความเฉลียวฉลาด มีทักษะการปฏิบัติงาน มีความเสียสละ และทำงานเพื่อองค์กร ย่อมมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าโดยลำดับ 2. Money (เงิน) ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากองค์กรจะต้องมีเงินในการจ้างคนที่มีความรู้ ความสามารถเข้ามาทำงาน จัดวัสดุอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการดำเนินการ และเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการลงทุนเพื่อผลกำไร หากไม่มีเงินก็ไม่สามารถลงทุนใด ๆ ได้เลย 3. Material (วัสดุ หรือวัตถุดิบ) ในการบริหารองค์กร รวมทั้งการผลิตสินค้าจำเป็นต้องอาศัยวัตถุดิบในการผลิต ผู้บริหารจำเป็นต้องรู้จักใช้วัตถุดิบให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้ วัสดุอุปกรณ์ล้วนมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินงาน หากเครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ย่อมมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพของการทำงาน 4. Method (วิธีการทำงาน) ในการปฏิบัติแต่ละขั้นตอนจะต้องมีวิธีการทำงาน มีการวางแผน อย่างเป็นระบบ มีการประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความร่วมมือในการปฏิบัติงาน วิธีการบริหารจัดการจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกันกับคน เงิน วัสดุอุปกรณ์

ผลการวิจัยยังพบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก มีปัญหาด้านความร่วมมือและการต่อต้านการเปลี่ยนแปลงโดยมีปัญหาด้านไม่ได้รับความร่วมมือจากภาคประชาสังคม ปัญหาด้านการได้รับการต่อต้านจากผู้มีส่วนได้เสีย และปัญหาด้านบุคลากร/เจ้าหน้าที่รัฐไม่ให้ความร่วมมือ ตามลำดับโดยปกติ การต่อต้านการเปลี่ยนแปลงมักเกิดขึ้นจากความไม่รู้ ไม่เข้าใจ และไม่เห็นประโยชน์เกี่ยวกับนโยบายสาธารณะที่นำกำลังดำเนินการอยู่ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการศึกษาสภาพแวดล้อมทัศนคติของประชาชน และให้ความรู้กับประชาชนเพื่อลดการต่อต้านการเปลี่ยนแปลง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

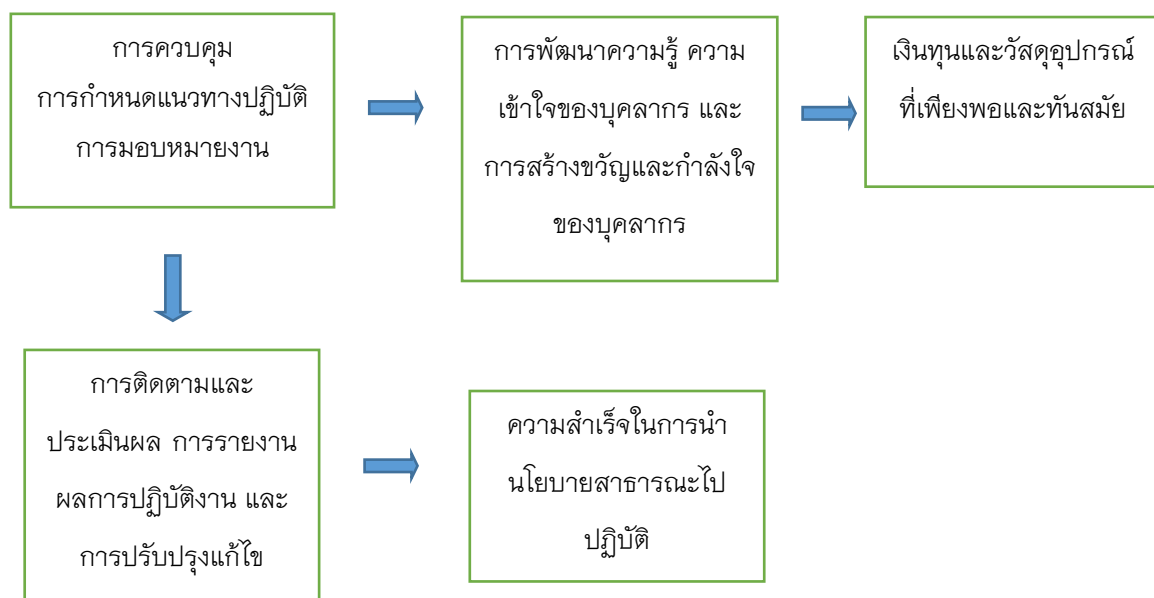
1. องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกควรมีการมอบหมายงานและแนวทางการปฏิบัติงานที่ชัดเจน ควรมีกระบวนการติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงาน และมีการรายงานผลการปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น
2. องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกควรจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย และเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และควรมีการเรียนรู้วิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้
3. องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจในนโยบายสาธารณะ และจัดหาจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ และสร้างแรงจูงใจของบุคลากรในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ
5. องค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงกควรได้รับการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ และควรได้รับการสนับสนุนด้านเงินทุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างพอเพียง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างปัญหาในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรากับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษาจุดอ่อน จุดแข็ง อุปสรรค และโอกาสในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลสาวชะโงก อำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทราทุกแง่มุม

องค์ความรู้ใหม่

งานวิจัยนี้ ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่ คือ การควบคุม การกำหนดแนวทางปฏิบัติ การพัฒนาความรู้ ความเข้าใจของบุคลากร การสร้างขวัญและกำลังใจของบุคลากร เงินทุนและวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอและทันสมัย การติดตามและประเมินผล การรายงานผลการปฏิบัติงานและการปรับปรุงแก้ไข มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ ซึ่งสามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพ 1: องค์ความรู้ใหม่ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ

สรุป

การส่งเสริมศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลสาละโว้ นั้นควรมีการประชุมชี้แจงเรื่องนโยบายแก่บุคลากรเพื่อให้เข้าใจและปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน ควรฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ การสร้างขวัญและกำลังใจให้บุคลากรในการปฏิบัติหน้าที่ การเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน หน้าที่ การจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์/เครื่องมือเครื่องใช้ให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน และการประสานงานเพื่อขอความร่วมมือและสนับสนุนจากหน่วยงานหรือบุคคลสำคัญในท้องถิ่นเพื่อช่วยผลักดันนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ

เอกสารอ้างอิง

- กมลพร กัลยาณมิตร. (2551). *การนำนโยบายอยู่ดีมีสุขไปปฏิบัติในจังหวัดนนทบุรี*. ปรินญาคุณูป
บัณฑิต สาธารณรัฐประศาสนรัฐศาสตร์. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชูศักดิ์ เทียงตรง. (2518). *การปกครองส่วนท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชูวงศ์ ฉายะบุตร. (2539). *การปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ: พินเนตพริ้นท์ติ้งเซ็นเตอร์.
- ดำรงศักดิ์ แก้วเพ็ง. (2540). *การศึกษาประสิทธิภาพการบริหารการพัฒนาของสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลในร้อยเอ็ด*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ลิขิต ชีรเวดิน. (2525). *การกระจายอำนาจ และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบท*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรเดช จันทรศร. (2539). *ทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- _____. (2548). *ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สกายบล็อกและการพิมพ์.
- สมพิศ แสนสุข. (2551). *นโยบายสาธารณะและการวางแผน*. อุดรดิตถ์: สถาบันราชภัฏอุดรดิตถ์.
- เสกสรร นิสิยกกล้า. (2551). *การนำนโยบายหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ธรรมภิบาลลงไปปฏิบัติ: กรณีศึกษากรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อนันต์ อนันตกุล. (2521). *กรมการปกครองท้องถิ่นไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อุทัย หิรัญโต. (2523). *การปกครองส่วนท้องถิ่น*. กรุงเทพฯ: บารมีการพิมพ์.
- Channuwong, S. (2018). The relationship between good governance principles and organizational justice: A case study of Bangkok Government Officials. *Asia-Pacific Social Sciences Review*, 18(3), 43–56.

